

II

ього разу вони підійшли занадто близько. Їх було троє, усі чоловіки. Судячи з одягу та обладнання, геолого-розвідувальний загін. Вона вже зустрічала схожі, але на дуже далеких кордонах. А от у цій місцевості такі непрохані гості раніше не з'являлись. І начебто нічого підозрілого вони не робили, поводитися спокійно. Але було в цих «геологах» щось дивне. Вона це нутром відчувала, а інтуїція ще жодного разу її не підводила. А найголовніше, вони з кожним днем, нехай і потроху, але невпинно просувались усе ближче й ближче до Сховища. Звичайно, це ще ні про що не говорило! Можливо, вони роблять свою роботу й просто випадково збігся напрямом. А раптом не випадково? Але хай там що, тепер до Сховища залишалось кілька годин швидкого бігу. Ситуація в будь-якому разі ставала загрозливою.

Звісно, вона розуміла, що рано чи пізно людський «прогрес» дістанеться й цих заповідних місць. Але мала надію, що це станеться не так скоро. Тапіри завжди сподіваються на краще, навіть коли напевно знають, що цьому не судилося збутися,— така вже в них натура.

І хоча вона давно готувала себе до цього, на серці було не легше. Змиритися, що люди вже впритул підійшли до їхнього останнього рубежу, було важко. Раніше, якщо хтось і з'являвся в цій частині джунглів, то здебільшого були нешкідливі вчені, які здійснювали наукову діяльність та не становили жодної небезпеки. Навіть навпаки, для неї та інших тапірів Групи вони були додатковим і безпечним джерелом інформації про людські звички, характер і повсякденне життя.

А більше ніхто тут і не прагнув опинитися. Ці місця були настільки дикими, що не кожен, навіть дуже підготовлений, мандрівник ризикнув би сюди сунутися. Але, якби хтось і захотів полоскотати собі нерви, він мав спершу отримати спецдозвіл на експедицію. А це був ще той квест. Адже, крім незайманої при-